

in de nacht van 23 op 24 december

Ze ramde zo hard op het pedaal dat de remmen piepten, het weerklonk akelig luid door het bos.

Door het beven van haar handen kreeg ze de klink nauwelijks beet, en de aanblik van het aangekoekte bloed deed haar weer kotsen. Ze duwde de deur open en spuwde gal op de maagdelijke sneeuw. Gierend haalde ze adem. Nog even, ze mocht nu nog niet instorten! Met al haar wilskracht sleurde ze zichzelf uit de auto.

‘Uit de weg!’ Ze gilde als een geschift mens, maar de woudlopers waren niet onder de indruk. Nieuwsgierig schuifelden ze dichterbij, hun nekken uitgestrekt en hun neusgaten verwijd. De koplampen van haar auto waren het enige lichtpunt in het duister, toch waren de roodbruine vlekken op de kleren van de woudlopers goed te zien, net als de slecht geheelde wonden op hun armen en benen en de waanzin in hun opengesperde ogen. Zag zij er ook zo uit? Nee, haar haren waren niet samengekoekt als de vacht van een slecht verzorgd beest, haar lichaam stonk niet naar ontbinding. De woudlopers voelden bovendien de kou niet, al droegen ze weinig meer dan halfvergane vodden, terwijl zij beefde in haar openstaande winterjas. ‘Uit de weg!’ tierde ze weer, want ze was niet in staat om te zingen. Ze ramde tegen de man aan die aan haar haren snuffelde en hij wankelde achteruit, niet

verbaasd, niet beledigd, maar woedend, altijd woedend.

Op slag begonnen ze allemaal te grommen, een rommelend geluid alsof de donder diep in hun keel zat opgesloten. ‘Laat me godverdomme binnengaan!’ Het duurde even, maar uiteindelijk schuifelden de mannen en vrouwen achteruit. ‘Geschifte idioten!’ schreeuwde ze terwijl ze op de poort afliep. Haar hand beefde nog steeds toen ze de sleutel uit haar jaszak haalde en pas na een paar keer proberen ging het slot open. Een hoog gekraak vulde het bos toen de poort openzwaaide.

Zodra ze weer in de auto zat stroomden de tranen over haar wangen, ze kon niet zeggen of ze huilde of hysterisch lachte. Ze was eindelijk thuis. Ze was veilig. Het was gelukt. Met piepende banden stooft ze het binnenplein op.

Achter verschillende raampjes brandden kaarsen, enkele mensen waren wakker geworden van het lawaai. Ze negeerde hun nieuwsgierige blikken en liet de auto over de spekgladde kasseien zwalpen. Nog voor ze goed en wel stilstond gooide ze het portier open, greep ze haar sporttas beet en sprong ze zo snel naar buiten dat ze uitgleed en op de grond smakte. Ze voelde de pijn niet eens, veerde omhoog en stormde op de voordeur af.

Daar stond Basiel haar op te wachten. Van boven aan de trap keek hij op haar neer, zijn gegroefde gezicht werd spookachtig opgelicht door de olielamp in zijn hand. ‘Kunt ge nie wa minder kabaal maken?’ Zijn ogen werden groot. ‘Hoe ziet gij d’eruit... Degoutant!’ Zijn opgetrokken lippen toonden zijn gele tanden en zijn neusgaten werden grote cirkels. Hij briede. Ze had hem nog nooit zo geschokt gezien, zo walgend en zo razend tegelijk. Uiterst langzaam gleeed zijn blik over haar nauw aansluitende jurk, die net zo donkerrood was als het bloed dat haar van onder tot boven bedekte.

Pas nu drong het tot haar door wat hij zag, dat ze zich niet had omgekleed. Een golf van paniek maakte haar benen slap als twijgjes, waardoor ze niet in staat was om weg te lopen. Ze verzette zich toen hij haar vastgreep en het landhuis in sleurde, maar ze wist dat ze geen kans maakte.

2

LEUVEN, VRIJDAG 24 DECEMBER

Sander liep de trap met twee treden tegelijk op; niet omdat hij haast had om het verminkte lijk te zien, maar om oneven getallen te vermijden. *Vier, zes, acht*. Zonder erbij na te denken telde hij de treden waarop zijn voeten landden, wat telkens met een diepe kraak gepaard ging.

Met behulp van de trapeuning slingerde Sander zich over de laatste drie treden omdat het totaal anders op vierentwintig zou komen (drie maal acht, dat zou het hele moordonderzoek verdoemen). Het kale peertje in het midden van de gang was stuk, maar er kwam genoeg licht van beneden om de eerste deur goed te kunnen zien; er stond een groene 3 op geschilderd, omgeven door bloemen en krullen. Omdat hij op een kier stond, kon Sander hem met zijn elleboog openduwen.

Het zonlicht viel door twee grote ramen naar binnen en wekte de illusie dat het lijk in de schijnwerpers stond. Haar handen waren met blauw touw vastgemaakt aan een ouderwetse luster, het octopustype met op iedere arm een andere kleur lampenkap. De sokkel was van het plafond losgekomen, waardoor het volle gewicht van het meisje aan de elektriciteitskabels hing. Haar voeten bungelden een meter boven de grond – in 1900 maakten ze nog hoge plafonds.

De studente was naakt. Hoewel het eind december was, vertoonde haar lichtbruine huid een vage bikini-afdruk. Ze was niet dik maar had de typische blubberbuik van veel feesten en weinig bewegen. Haar volle borsten stonden vol korte sneden – waarschijnlijk messteken – waaruit bloed in kronkelende strepen over haar lichaam was gedropen. Ook haar lange haar – duidelijk geblondeerd want ze had een bruine uitgroei van minstens vijf centimeter – zat onder het bloed. Sander voelde zijn maag omkeren bij het bekijken van haar gezicht. Beide ogen waren veranderd in rode putten, en haar neus was samen met een groot deel van haar lippen weggesneden, waardoor ze op een afschuwelijke clown leek.

Op het eerste zicht zat de grootste wonde in de onderbuik, gemaakt met klunzige maar agressieve sneden. De diepte van het gat deed vermoeden dat de moordenaar ofwel woedend was geweest, ofwel een orgaan had weggenomen.

‘En dan noemen ze mij gestoord,’ mompelde Sander. Hij liet zijn blik door de kamer dwalen zonder naar binnen te gaan. In de linkerhoek stond een zetel die tot een bed kon worden omgevormd. Het donsdeken was eronder gepropt en de beddenhoes zat er nog rond. Daarnaast stond een donkerbruine kleerkast met deurtjes die scheef in de houders hingen. Onder een van de ramen was een ouderwets houten bureau geplaatst, zo’n ding dat je in elke tweedehandswinkel kon vinden. Lege plasticen bekers vochten met stapels losse papieren om een plekje op het bureaublad.

Sanders blik gleed naar rechts. Daar stond een wit tafeltje – Ikea-kwaliteit – met twee klapstoeltjes. Op het tafelblad dwaalden dezelfde plasticen bekers, de meeste bevatten nog een bodem drank in de meest uiteenlopende kleuren. Rechts van het tafeltje

stond een vitrinekast in donker hout met boeken, mappen, losse papieren, een cocktailshaker en lege flessen sterkedrank en wijn. Er waren slechts vier lege blikjes Stella, wat toch de eerste drank was die je op een studentenkamer zou verwachten.

‘Awel Sander, waarom ga je niet naar binnen?’ Karla wong zich langs hem heen, tikkend op de groene 3 op de deur, het cijfer dat Sander buiten hield. Ze schudde haar hoofd. ‘De belangrijkste moord van het jaar en de halvegare is er als eerste.’ Haar latex handschoenen kletsten tegen haar polsen bij het aantrekken.

‘Maak je niet druk,’ klonk de lachende stem van Elke. ‘Hij heeft hier tenminste nog niks verpest.’ Ze nam de camera uit Sanders handen en ging naar binnen.

Sander balde en ontspande zijn vuisten vier maal. ‘En u bent?’ klonk een strenge stem achter hem. Hij draaide zich om en keek recht in het gezicht van een oudere vrouw in een mantelpakje. Alles aan haar was grijs: haar rok en vestje, haar korte haren, zelfs haar ogen. ‘Sander Dats. Federale politie.’ Hij liet zijn functie bewust achterwege.

‘Ik neem aan dat u niet bij het afstappingsteam hoort?’ De vrouw wees naar binnen en fronste haar smalle wenkbrauwen.

Sander voelde zich weer zeven jaar. Hij stond op de speelplaats en werd door de andere kinderen van het voetbalveld geduwd. ‘Ik ben het hulpje.’

‘Waarom ga je dan niet ergens helpen in plaats van hier in de weg te lopen?’

Sander stapte opzij zodat de vrouw naar binnen kon. Ook zonder introductie herkende hij haar, ze was van het parket.

Goed, ergens gaan helpen dus. De mensen van slachtofferhulp waren samen met Sander aangekomen, maar zij mochten het pand niet binnen, dus hij kon er beter maar zo snel mogelijk aan

beginnen. Sylvie, het meisje dat – volgens de agent die beneden de wacht hield – het lijk had gevonden, wachtte in de aangrenzende kamer totdat slachtofferhulp haar kon opvangen.

Sander balde zijn vuisten weer vier maal en liep in acht pasjes door de donkere gang tot bij de deur waarop hij vaag het nummer vier zag staan. Die was dicht, dus klopte hij vier keer. Na enkele ogenblikken deed een agente van de lokale politie open, Sander herkende haar vaag. De woedende blik die ze hem aanvankelijk toewierp verzachtte zodra ze hem beter bekeek, dat effect had hij wel vaker op vrouwen.

‘Federale politie,’ was alles wat Sander zei. *Bureau Functioneel Beheer en Administratie*, had hij daaraan kunnen toevoegen, maar dan zou haar bewonderende blik vast meteen verdwijnen. ‘Ze is erg overstuur,’ fluisterde de vrouw. Hoewel haar korte krullen grijs waren, had ze nauwelijks rimpels.

‘Zijn haar ouders verwittigd?’ vroeg Sander.

‘Ze zijn onderweg.’

‘Sylvie en hoe nog?’

‘Van Langenberge. Twee woorden.’

Sander nam zijn notitieboekje uit zijn binnenzak, het was al op de juiste pagina opengeslagen. Op de tweede regel stond *Slachtoffer: Maaïke Vleermans*. (Sander had een punt achter haar familienaam gezet omdat die anders negen tekens telde). Twee regels daaronder had hij *Lijk ontdekt door Sylvie* geschreven. Dat vulde hij nu aan met haar achternaam, waarbij hij *Vanlangenberge* aan elkaar schreef omdat de afzonderlijke woorden een oneven aantal letters hadden. Niet dat het van hem werd verwacht dat hij notities nam, maar hij voerde altijd graag zijn eigen kleine onderzoek. ‘Ik neem het hier wel over,’ zei hij tijdens het schrijven.

De agente wendde zich tot het meisje, dat op het bed zat. ‘Syl-

vie, dit is een van de rechercheurs. Hij gaat je een paar vragen stellen.' Gelukkig zag ze niet hoe verbaasd Sander opkeek. Het was niet zijn taak om getuigen te ondervragen, helemaal niet zelfs, maar aan de andere kant kon het geen kwaad als hij even met haar praatte.

De studente bleef roerloos zitten, haar handen voor haar gezicht geslagen. *Zo eenvoudig is het niet om de werkelijkheid buiten te sluiten*, bedacht Sander terwijl hij de kamer inliep. *Je kan je ogen niet gewoon stevig dichtknijpen*. Hij wist uit ervaring dat die klotewereld ook dan gewoon naar je bleef staren.

De agente zuchtte en Sander hoorde haar de deur zachtjes achter zich dichttrekken.

De kamer leek qua inrichting veel op die van Maaïke, maar hier was de stijl eerder goedkoop modern dan ouderwets. Sander zette zich naast Sylvie op het bed, dat een beetje muf rook. 'Heb jij Maaïke gevonden?' Een eenvoudige ja-nee-vraag was vast een goede ijsbreker.

Sylvie liet haar handen zakken. Haar ogen waren rood en gezwollen, waardoor ze te groot leken voor haar magere gezicht. Ze knikte.

'Was je gisteravond op het feestje hiernaast?' Sander tikte vier keer op zijn been en herhaalde dat na een pauze van vier seconden.

De studente staaarde wezenloos voor zich uit en knikte weer. Sander vroeg zich af of haar onnatuurlijke bleekheid het gevolg was van haar gruwelijke vondst of van de kleurrijke drank van gisteravond. Ze leek wel een vampier met die witte huid en dat vette, pikzwarte haar.

'Wie was er nog aanwezig?' Genoeg ja-nee-vragen.

Zodra Sylvie Sander aankeek ontwaakte ze uit haar trance. Hij was achtentwintig, een stuk ouder dan de studente, maar dat leek zijn aantrekkingskracht voor dit soort meisjes alleen te vergroten. Hij stopte met tikken en hield zijn notitieboekje in de aanslag.

‘Adrina van Arenberg, Kim Kronen en Lies Blanchard.’ Ze dreunde de namen op alsof ze ze had ingestudeerd en zat Sander ondertussen met bloeddorlopen ogen aan te gapen.

‘Allemaal vriendinnen van je?’

‘We zitten in hetzelfde jaar aan de uni.’ Niet echt een antwoord op de vraag.

‘Was er niemand anders?’

Sylvie schudde haar hoofd.

‘Wie heeft die vier Stella’s gedronken?’ Had een van de studenten een paar pintjes achterovergekaptd voordat ze zich net als de rest op cocktails stortte? Dat leek Sander onwaarschijnlijk.

‘O.’ Ze snikte. ‘Pieter is even langsgelopen... Maaikes ex.’ Sylvie sprak met een zwaar Hollands accent.

‘Pieter en hoe nog?’

‘Avonts.’

Sander schreef de naam onder die van de meisjes. ‘Niemand anders?’

Sylvie sprak stilletjes. ‘Misschien is er nog iemand gekomen nadat ik ben gaan slapen, dat weet ik toch niet, joh.’

‘Was het feestje nog aan de gang toen je weg was?’

Ze knikte. ‘Ik heb zeker een uur wakker gelegen door de muziek en het geschreeuw.’

‘Geschreeuw?’

‘Ze hadden weer ruzie en het duurde hartstikke lang voor ze stil waren. Ik was zo blij toen ze eindelijk hun bekken hielden.’